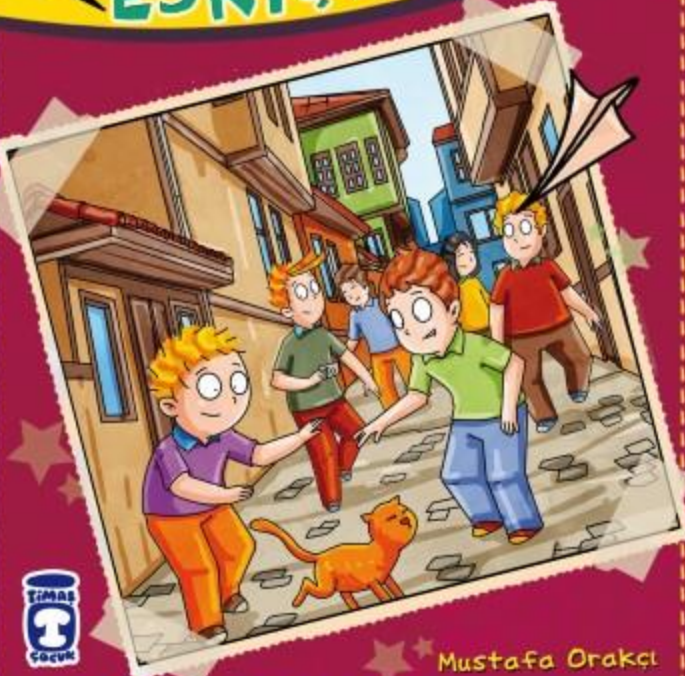

Türkiye'yi Geziyoruz 4

LEVENT

ESKİŞEHİR'DE

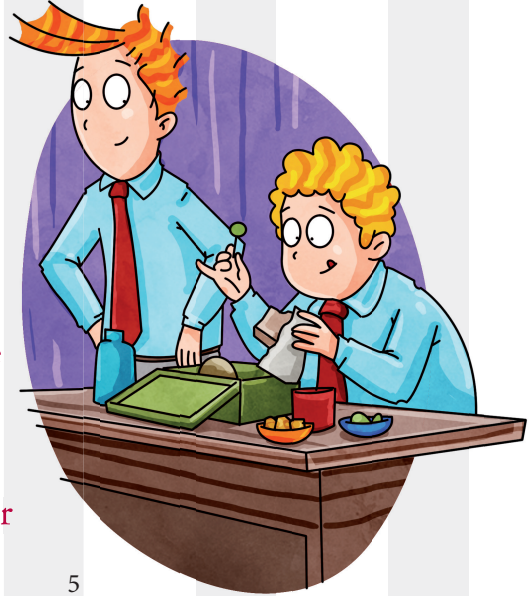
Mustafa Orakçı

SINIF NÖBETÇİSİYİM

Yaz mevsimi gelince okulda her şey değişiyor. Havalar soğukken teneffüslerde dışarı çıkmak istemezken havaların ısınmasıyla birlikte sürekli dışarıda olmak istiyoruz. Kışın eğlenceli olan sınıf nöbetçiliği yaz mevsiminin gelmesiyle tam bir işkençeye dönüşüyor.

Yaz tatiline epey yaklaştığımız zamanlarda bir gün sınıfta nöbetçiydim. Hem de Kâmil ile...

Sınıfta ikimizden başka kimse yoktu. Uzun teneffüste Kâmil beslenmesini yiyordu. Bizim okulda beslenme saatini daha çok birinci ve ikinci sınıflar yapar. Bir

de Kâmil... Herhâlde liseye hatta emekli oluncaya kadar da vazgeçmeyecek bu alışkanlığından.

Kâmil bir şeyler yerken ben de dışarıda oynayanları izliyordum. Hava güzelken sınıfta olmak çok sıkıcıydı. O sırada Hayri elinde bir tomar kâğıtla sınıfa geldi.

- Arkadaşlar geri dönüşünden bir sürü kâğıt buldum. Hepsi de aynı boyda...

- Eee, ne yapacağız o kâğıtları, diye sordum Hayri'ye...

- Tabii ki uçak yapıp pencereden uçuracağız!

Önce itiraz ettim. Kâğıttan uçak yapıp okul bahçesine atmak bana pek iyi bir fikirmiş gibi gelmedi. Ama Hayri ve Kâmil hemen işe koyuldular. Uçakları yaptıkça dışarı attılar. Ben de daha fazla dayanamadım. Hemen birkaç tane uçak yapıp pencereden dışarı uçurdum. Çok keyifli bir işti doğrusu. Ne zamandır yapmıyordum. Zil çalana kadar devam ettik.

Biraz sonra öğretmenimiz sınıfa geldi. Bir de ne görelim! Kucağında bizim uçaklar vardı. Hepsini masanın üzerine bıraktı.

- Ben bugün bahçe nöbetçisiyim çocuklar. Bu uçakların bizim sınıftan atıldığını gördüm. Kim attıysa ayağa kalksın.

Mahcup mahcup ayağa kalktım.

- Biz attık öğretmenim, Hayri ve...

Öğretmenimiz sözümü kesti. Üçüncü kişinin adını o söyledi:

- Hayri ve Kâmil ile sâ-nırım.

Kâmil şaşkın bir şekilde ayağa kalktı:

- Benim olduğumu nasıl bildiniz öğretmenim?

Öğretmenimiz masanın üstünden aldığı kâğıdı kaldırdı ve gülererek sordu:

- Başka kim tost kağıdından uçak yapar?

Bu söze hepimiz güldük.

Kâmil'in hâli ise daha komikti. Eliyle masaya vurdu ve başını eğdi.

- Tüh yakalandık! Öğretmen değil Sherlock Holmes sanki...

Fikir Hayri'den çıktığı için o da bizi savunmaya çalıştı:

- Öğretmenim, biz gerçekten kötü bir şey yapmadık. Kullandığımız geri dönüşüm kâğıtlarıydı.

Öğretmenimiz ciddi bir tavır takındı.

- Ne olursa olsun, bahçe kâğıt çöplüğüne döndü. Sizden gören diğer sınıflar da uçak yapıp attılar. O yüzden şimdi gidip bahçedeki kalan kâğıtları toplayacaksınız. Hepsini geri dönüşüme atın... Gerisini sonra düşüneceğiz. Hadi şimdi gidin.

Üçümüz bahçeye çıkınca durumun ciddiyetini anladık. Her taraf kâğıt olmuştu. Neredeyse bir ders boyunca onları toplamaya uğraştık. Ancak bir sonraki ve son derse yetişebildik.

Sınıfa girdiğimizde gezi kulübü toplanmıştı ve herkes bizi konuşuyordu. Öğretmenimiz gelince hepsi sus pus oldu. Ben ceza olarak geziye gidemeyeceğimizi düşünüyordum. Ama öğretmenimiz ceza falan vermedi. Onun yerine konuya girdi.

- Çocuklar bu hafta sonu Eskişehir'e gideceğiz, dedi ve üçümüze bakarak ekledi: Orada bakalım bizi ne sürprizler bekliyor!

